

Editorial February vol.1 | 2021

Archetype team - 01/01/1970

Όσο περισσότερο αυξάνεται η ανεπεξέργαστη «ενημέρωση» για τις συνεχείς -κυρίως μορφοπλαστικές- μεταλλάξεις της αρχιτεκτονικής στους τόπους και τον κόσμο, τόσο περισσότερο μειώνεται ο κριτικός διάλογος (ιδιαίτερος μεταξύ αρχιτεκτόνων!) γι' αυτήν την υπερπαραγωγή «πρωτότυπου» αρχιτεκτονικού έργου. Η ροή είναι αδιάκοπη, σχεδόν αυτοματοποιημένη, προσαρμοσμένη στον ρυθμό του χτυπήματος δακτύλου στο πληκτρολόγιο, ώστε το μυαλό δεν προλαβαίνει να σταθεί σε κάποιο σημείο της προκειμένου να σκεφτεί. Να αντιληφθεί το «τι», το «πώς», το «για ποιον», κυρίως το «γιατί» αυτής της -συνήθως εικονογραφικής- υπερπαραγωγής.

Έτσι που η κατανόηση της όποιας ουσιώδους σχέσης μεταξύ αρχιτεκτονικού αιτίου και αιτιατού (και πιο απλά, μεταξύ του αρχιτεκτονικού «κάτι» και του «τίποτα») βυθίζεται στη γενικευμένη σιωπή ή αμηχανία. Και «πάμε παρακάτω», στο ίδιο από-συντεθειμένο, αλληλο-αναιρούμενο, αυτό-αναφορικό «στοπ - καρέ».....

Αυτά συμβαίνουν γενικώς -αλλά όχι πάντα- όπως θα επιχειρήσω να δείξω στη συνέχεια.

Επομένως, ας σταματήσω την γκρίνια και ας σκεφτώ θετικά. Καθώς και η γκρίνια, ως μόνη αντίδραση, καταλήγει συνήθως και αυτή στο «τίποτα».

Άλλωστε, παρά το συγκεκριμένο «παιχνίδι» (στημένο ή μη), η ατομική και συλλογική παρατήρηση, ο κριτικός διάλογος, η ικανότητα ενσυναίσθησης και δημιουργικής πράξης, εντέλει η ελπίδα για το καλύτερο (το οποίο εντούτοις καταφέρνει να επιβιώνει μέσα στο χειρότερο παρά τις όποιες αρνητικές συνθήκες) πιστεύω ότι είναι βασικά στοιχεία της ανθρώπινης φύσης. Δεν χάνονται λοιπόν ανεπιστρεπτί (τουλάχιστον όσο αυτή διατηρεί -έστω και μειωμένη- την «ανθρωπιά» της).